

„Að elska mennina?“ sagði eg. „Eg get ekki sagt hvert eg elska þi. Hreinskilnislega talað veit eg það ekki“.

Hver getur annars sagt með sjálfum sér: Já, eg elska mennina?

Hver sem horfir í hug sér mun hugsa sig um áður hann vogar að segja: Eg elska. Við vitum allir hve langt er á milli okkar og nábuanna.

„Þú ert þá ekkert frekar um þetta að segja. Það er gott—eg skil þig—jafnvel þögn þína.—Nú fer eg“.

„Nú þegar?“ spurði eg auðmjúklega, því eins mikil ógn eins og mér stóð af þessum manni, eins var eg nú orðinn hræddur við sjálfan mig.

„Já, eg fer.—Oftar en einu sinni enn mun eg þó sjá þig. Bíddu“.

Hann var horfinn.

Hvernig fór hann? Eg tók ekkert eftir því. Hann fór skyndilega og hljóðlaust, eins og þá skuggi hverfur. En eg sat eftir á bekk í garðinum og tók ekki neitt eftir því hve kalt var orðið, né heldur gætti eg að því, að sólin var runnin upp og að geislar hennar skinu um klakaströnglana á trjánum. Mér virtist eins og eitthvað undarlegt að sjá daginn tæran og sólarljósið skína eins og ekkert væri um að vera, og hina gömlu jörð snjóklædda, eins langt og augað eygði glitra í geislum morgunsólarinnar.

Kr. St.

Lofkastalar.

Er sól á vori vermir
vonarsnauda jörð,
eg skrið úr skugga fylgsni,
á skóg, frá sauðahjörð.

Og telgi háa höllu
í hamra bláum sal.
Að viðum beztum vanda,
sem vaxa' í Hlymisdal.